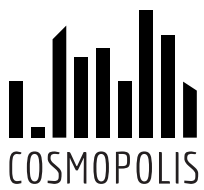

Donald
Westlake

Pozdvížení
v klášteře

COSMOPOLIS

Donald
Westlake

**Pozdvížení
v klášteře**

Donald Westlake

Pozdvižení v klášteře

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy **bude trestně stíháno.**

Good Behaviour

Copyright © 1985 by Donald E. Westlake

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2015

Z anglického originálu *Good Behaviour*, vydaného v roce 1985, přeložila Kateřina Elisová

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Obálka Jakub Karman, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s. pod značkou COSMOPOLIS v Praze roku 2015 jako svou 6042. publikaci

Tisk CPI Moravia Books s. r. o.

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-247-5937-1 (ePub)

ISBN 978-80-247-5936-4 (pdf)

ISBN 978-80-247-5521-2 (print)

In memoriam: P., 1961-73.

Všechny postavy, korporace, náboženství, národy, filozofické směry, politické názory, události a líčení v tomto románu jsou fiktivní a nesnaží se zobrazit nic ze světa, jak ho známe. Žádná z postav neodráží osobní názory autora, které zatím nejsou v žádném případě zformulované v publikovatelné formě

GENESIS

Což byla dnes v noci už jeho druhá, protože to byl O'Hara, kdo se cestou nahoru po požárním schodišti zastavil, aby „zneškodnil“ bezpečnostní alarm. Buď selhaly dráty v obvodu, nebo měl majitel tohoto skladu s importovaným zbožím další bezpečnostní systém, o kterém pan Chepkoff, velkoobchodník s potravinami, který si objednal tuto noční operaci, nevěděl. V každém případě bylo jasné, že nedávná lodní zásilka ruského kaviáru, která se nacházela tři poschodí pod střechou a byla současným objektem zájmu pana Chepkoffa, se nakonec dnes v noci z této budovy nedostane. A to byla škoda.

Velká škoda. Za prvé mohl Dortmunder přijít k nějakým penězům. A za druhé nikdy neochutnal kaviár a těšil se, že vezme jednu nebo dvě konzervy ze zásilky – pan Chepkoff by se o tom nikdy nedozvěděl –, kaviár ochutná v soukromí domova a pěkně ho zapije lahví světlého piva Old Milwaukee. Jeho věrná společnice May už dokonce ke kaviáru přinesla z Bohackova supermarketu, kde pracovala, nějaké keksy z dovozu. A teď byla vzhůru a čekala připravená s nožem na máslo, až se Dortmunder vrátí.

Houkání ustalo, ale *břinkbřinkbřinkbřink* ne a ne utichnout. To je špatné. Dortmunderovi se přičilo, že by se měl k May vrátit s prázdnýma rukama. Na druhou stranu by se mu přičilo mnohem víc, kdyby vůbec nedorazil domů. O'Harovo rozhodnutí dostat se na Floridu požárním schodištěm bylo ukvapené a nerozumné, ale nějakým způsobem zmizet z téhle budovy byl zaručeně dobrý nápad.

Dortmunder si povzdechl. Kaviár byl tak blízko, že téměř cítil jeho chuť – kdyby tedy věděl, jak kaviár chutná. Smířeně přešel na okraj střechy k místu blízko požárního schodiště, odkud mohl vidět dolů na chodník a na O'Haru zabraného do neuspokojivé konverzace se dvěma policajty v uniformách. Tedy neuspokojivé pro O'Haru. Dokonce

Pozdvížení v klášteře

i odsud bylo zřejmé, že policajti jsou *velmi* spokojení. Brzy v postranní ulici objeví ukradený nákladák zacouvaný k nakládací rampě a pak je začne zajímat, jestli si O'Hara dnes v noci s sebou přivedl nějaké přátele.

Ve skutečnosti dorazily další dva policejní vozy – blikačky zapnuté, ale bez sirén – a zastavily u obrubníku. Jeden z policajtů, kteří přijeli jako první, začal *stoupat po požárním schodišti*. Mladý a horlivý policajt – což není zrovna férové – bral schody po dvou, s baterkou v jedné ruce a se zbraní v druhé.

Je čas vypadnout. Budova byla na rohu dvou ulic v jihozápadní oblasti Manhattanu nedávno přejmenované na Tribecu, což znamená „*Triangle Below Canal Street*“¹. Kdykoli dostane nějaká část New Yorku nový roztomilý název – SoHo podle South of Houston Street², Clinton nahradí vznešené staré označení Hell's Kitchen³, a dokonce i jméno NoHo jako North of Houston Street⁴ – znamená to, že se developeri, noví nájemníci a majitelé bytů začnou chovat jako kobylinky. A z toho plyne, že staré továrny na výrobu kabelek, oplechované obchody a stěhovácké firmy budou nahrazeny drahým bydlením. A plyne z toho také to, že vznikne dlouhá přechodná fáze trvající roky, a dokonce i desetiletí, kdy vedle sebe koexistují obchody s instalatérskými potřebami a rozvedení reklamní ředitelé. Je to nelehké soužití, ve kterém se všichni zcela neshodnou. Dortmund se tedy odvrátil od požárního schodiště, které zabíral policajt, a podíval se přes dlouhý blok střech, pod kterými bylo kdovíco. Celou cestu až k další příčné ulici byly všechny střechy v jedné rovině. Na každé stála konstrukce vypadající jako telefonní budka. Stejná jako ta,

¹ Trojúhelník dolů od ulice Canal.

² Jih ulice Houston

³ Pekelná kuchyně

⁴ Sever ulice Houston

kteřou Dortmund tak nevinně otevřel a zajistil si tak vstup do schodišťové šachty. Co ale najde na konci těchto schodů? Výrobce nářadí, jehož prostory jsou obehnané bezpečnostním alarmem? Právnicka z Wall Street, který má jako domácího mazlíka dobrmana?

V žádném případě to nebude policajt s baterkou a zbraní. Dortmund se rozběhl přes střechy – vysoký kostnatý muž ve středním věku, který běžel toporně jako Pinocchio před tím, než se z něho stal skutečný chlapec. Zlodějské nářadí mu v kapsách bundy řinčelo a zvonilo.

První dveře byly zamčené. Žádná klika nebo klíčová dířka, jen plech. Sakra.

Druhé dveře to samé. I třetí a čtvrté. Teď nebyl čas dveře vypáčit. Ne s blížícím se policajtem. A jaká vůbec byla pravděpodobnost, že najde některé z těch dveří otevřené?

Nulová.

Poslední střecha. Dortmund se ohlédl a uviděl světlý paprsek na střeše nad kaviárem, který kreslil bílé čáry do noci, nahoru a dolů, dopředu a dozadu. Policajt zatím Dortmundera nezahlédl, ale brzy se tak stane.

Ve skutečnosti tohle ale nebyl konec bloku. Před rohem stála ještě jedna budova, široká a hranatá. Naneštěstí byla jen tři patra vysoká se změtí stříšek ve tvaru písmene A a dobrých šest metrů pod místem, kde teď Dortmund stál.

Vzadu za ním se pohupující baterka začala pohybovat jeho směrem. „Ach, bože,“ řekl Dortmund.

Jaké má možnosti? Za první – vězení. A jelikož by byl tentokrát označen za recidivistu, bylo by to vězení na věky. Za druhé – zlomený kotník. Za třetí – jestli má policajt dobrou baterku a oči, vězení a zlomený kotník.

„Asi bych na to měl jít,“ řekl si Dortmund. Vyvýšená obruba okraje střechy byla pokrytá klenutými kluzkými

Pozdvížení v klášteře

taškami. Dortmunder obrubu přešel, rukama svíral tašky, nohy mu visely dolů, paže měl napnuté, nos a tváře cítily syrový chlad cihlového povrchu zdi domu. Vnímal každou molekulu vzduchu z drtivé vzdálenosti mezi sešlapanými podrážkami svých bot a šikmého vršku budovy pod sebou. „Radši nebudu riskovat,“ změnil názor. Možná by se mohl schovat za některou z těch konstrukcí schodišťových šachet. Nebo by mohl najít nějaké jiné požární schodiště a sejít dolů. „Je to příliš nebezpečné,“ řekl si a zabral, aby se znovu dostal nahoru na střechu, a ruce mu sklouzly.

2

„Nebesa,“ pomyslela si sestra Mary Rozvážná, „jsou sotva dvě hodiny, mám za sebou jen půlku vigilií a kolena mě bolí jak čert. Ale jaká je to úleva vědět, oč jsem bohatší než všichni ti ostatní lidé tam venku ve světě, kteří jsou nuceni jezdit metrem, celý den se mezi sebou bavit, vydělávat si na živobytí, dívat se na televizi, jíst maso, nechat se vyrušovat v rozjímání s JEDINÝM. Ten Jediný, Věčný, ke kterému by vždy měly směřovat naše myšlenky, ten Jediný, který nás pozvedá ze světského světa tím, že s NÍM rozjímáme. Ten, který nás nakonec pozvedne do věčné radosti ve své náruči plné míru a spokojenosti. Tajemství Jediného, který je Trojicí, a přesto Jeden, Ten, který stvořil tento svět, jen aby se ho zřekl, Ten, jenž nás stvořil ke svému obrazu, ale sám je nepochopitelný a nepoznatelný, Ten, který...“

Bylo snadné ponořit se zpět do rozjímání – velmi jednoduché. Sestra Mary Rozvážná už byla ve hře na rozjímání ostříleným mazákem. Před nějakými třiceti pěti lety se

zřekla světa, masa, ďábla a jednopokojového bytu ve čtvrti Jackson Heights a vstoupila do tohoto kláštera jako ustaraná a nejistá mladá žena. A díkybohu v jeho portálech náhle našla takový pokoj, který *opravdu* převyšuje každé porozumění. „*Kéž by všichni mohli být klášterními jeptiškami,*“ často ji napadlo. „*Jak by byl svět hezký a poklidný. Stále v odříkání, samozřejmě, ale i přesto hezký. Ne ve srovnání s Nebem, s posmrtným životem, s příbytkem Jediného, jenž...*“

A tak dále.

Zde v tiché kapli kláštera svaté Filumeny na Vestry Street v dolním Manhattanu byly vždy po celých dvacet čtyři hodin dnem i nocí přinejmenším tři jeptišky – teď právě čtyři, jmenovitě sestry Mary Rozvážná, Mary Harmonická, Mary Rázná a Mary Družná – na kolenou a věnovaly se hlavní činnosti svého řádu; rozjímání o Bohu v tichosti a úctě. Světlo ze zákristie za oltářem a svíce skryté mezi výjevy z Křížové cesty podél obou bočních stěn byly velmi nenápadně posíleny nepřímým elektrickým osvětlením s vypínačem umožňujícím ztlumení – dar od bratra Mary Schopné, podnikatele z New Jersey – a dávaly právě tak dost světla na to, aby bylo vidět šest obyčejných kostelních lavic, jednoduchý oltář, tlustě omítnuté cihlové zdi a vysoký strop chrámu s trámy z hrubého dřeva. V tomto tichém a středověkém místě se mysl jednoho zcela přirozeně a bez nucení stočí k myšlenkám na Církev bojující tady dole, Církev vítěznou tam nahoře, až k Bytosti nejvyšší, podstatu, jejíž spirituální efúze...

Samozřejmě že i profesionálku, jako je sestra Mary Rozvážná, rozjímání občas omrzí. V takových chvílích ale našťástí existuje modlitba, ke které je možné se uchýlit – s obvyklými prosebnými litaniemi: za dlouhý život pro papeže, za brzké vylidnění očištky, za konverzi bezbožného

Pozdvížení v klášteře

Ruska. A v poslední době zde bylo k modlení něco dokonce ještě mnohem naléhavějšího. A sice návrat sestry Mary Laskavé.

„Drahý Pane, kdyby Tě potěšilo vrátit nám sestru Mary Laskavou z hlubin svévole toho podvodníka z mrakodrapu, naše malé sesterstvo by ti bylo navěky vděčné. Navěky, Pane. Víme, že je vroucím přáním sestry Mary Laskavé, aby se vrátila sem, kde vládneš Ty, k životu v rozjímání a oddanosti. I naším přáním je, aby se vrátila mezi nás, a je-li to Tvým přáním a touhou...“

Bum. Sestra Mary Rozvázná se ohlédla a na lavici za ní ležel šroubovák. Docela velký, s hrubou černou páskou okolo rukojeti a téměř celé čepele, jen pár centimetrů lesklého kovu odráželo světlo svíček. Nyní bylo rozptýlení přímo *tady*.

Bum-bác. Malá plátěná taška dopadla na lavici vedle šroubováku. Byla šedá a špinavá, ale pevně utažená párem plátěných popruhů. Sestra Mary Rozvázná tento předmět zvedla, uvolnila popruhy a otevřela malou brašnu s mnoha kapsami, které obsahovaly množství dobře promazaných kovových předmětů. Některé byly ploché, jiné zahnuté, jeden zakroucený jako vývrtka. A tady jsou malé špičaté kleště, tady obdélník měkkého pružného hliníku, dále zkoušečka elektrického napětí se dvěma kolíky, tady pár drátů zakončených malými krokosvorkami.

Vlastně to byla docela dobrá souprava zlodějského náradí.

Sestra Mary Rozvázná byla možná nezkušená, ale nebyla hloupá. Netrvalo dlouho a pochopila, k jakému účelu všechny ty nástroje slouží. Zvedla oči a podívala se vzhůru, a tam byl zloděj sám, vysoko nahoře, a držel se trámů. *„Díky, pane,“* pomyslela si. *„Naše modlitby jsou vyslyšeny.“*

3

Dortmunder se podíval dolů na jeptišky. Kotníkem mu projela bodavá bolest a na moment sevřel drsný dřevěný trám s menší jistotou. Ale mnohem víc ho znervózňovaly *jeptišky*. Měl mnoho důvodů propadnout depresi, když viděl, jak pobíhají sem a tam nějakých šest až devět metrů dole pod ním. Příležitostně se dívaly nahoru jeho směrem, gestikulovaly jedna na druhou a vbíhaly a vybíhaly z kostela, nebo kaple, nebo co to vlastně bylo. Měl mnoho důvodů propadnout depresi a každý z nich byl dobrý.

Například *jeptišky*. Nuže, zůstaňme u toho – *jeptišky*. Není pravděpodobné, že se budou dovolávat zákona, když se nějaký šašek s taškou plnou zlodějského náčiní dostane dovnitř jejich střechou? Nemá šanci. Takže, protože to byly *jeptišky*, mezi které padnul – tedy, *téměř* padnul – *drž se pevně!* – znamená to, že mezi možnostmi, které si pro sebe vyčíslil nahore na střeše, vyhrál double. Zlomený kotník a doživotní vězení.

I druhý důvod, proč propadnout depresi, byly *jeptišky*. John Dortmunder se narodil v Dead Indian, ve státě Illinois, a už ve třech minutách svého věku byl opuštěný. Byl vychováván v sirotčinci, který vedly sestry řádu Krvácejícího srdce věčným utrpením, a když se před *ním* někdo zmínil o *jeptiškách*, v mysli mu nevytanula hezká představa milých tučňáků, kteří krmí bezdomovce a poskytují přístřeší hladovým. Ne, když Dortmunder slyšel slovo *jeptiška*, představil si rozložitou, špatně naladěnou, ramenatou ženu s velmi drsnou a mozolnatou pravou rukou, kterou obvykle pohupovala. Nebo v ní třímala pravítko. „Jsi špatný, Johne. Natáhni ruku.“ Uf, plácnutí dřevěným pravítkem přes dlaň

Pozdvížení v klášteře

může zanechat velký dojem. Jen při pohledu na ty bílo-černé postavy – stále v tradiční uniformě, jak si stačil všimnout, nemodernizují se jako zbytek Církve –, jen při pouhém pohledu i po tolika letech cítil bodavou bolest na dlani.

Stejně jako v kotníku. Když se předtím rozhodl *neskočit* na nižší střechu a začal šplhat nazpátek nahoru, byl ve špatné pozici, ruce mu sklouzly a on spadl. Ztěžka dopadl na šikmou střechu, několikrát odskočil, narazil si různé části těla a nakonec se dokutálel až k okapu. Hlavou visel přes okraj a zíral dobrých jedenáct metrů dolů na výjimečně tvrdý chodník.

Zařval, když padal, nebo když se praštil? Nevěděl. S jistotou ale věděl, že má další nové rány, modřiny, bodání a zranění po celém těle. Ale také věděl, že ve srovnání s ohnivým pícháním v kotníku je každá jiná bolest slabá. „Přesně jak jsem předpokládal,“ zamumlal, převrátil se a podařilo se mu nesklouznout přes okraj střechy. Ohlédl se na tmavou masu budov, které právě opustil. Zatím žádný policajt, žádná baterka. Ale určitě tam jsou.

Škrábal se nahoru po třech – bolest z levého kotníku teď vystřelovala až téměř do boku – a dostal se k malému vikýři, který měl místo skleněného okna dřevěnou okenici. Okenici jentaktak na svém místě držely čtyři malé plechové klapky, kterými se dalo pootočít. Dortmunder jimi tedy pootočil, vplazil se do malého, zaprášeného a tmavého prostoru a okenici za sebou zavřel. Okenice ale stále vypadávala, takže se natáhl pro úzký šroubovák, prostrčil ho mezi lamelami a dvě zbývající klapky vrátil na své místo.

Prostor, ve kterém se nacházel, byl absolutně temný a podle všeho i docela malý. Nebyla to půda, ani žádný užitný prostor, ale jen zbytečné místo mezi vnější a vnitřní stavbou. Dortmunder se převalil a snažil se nezavadit kotníkem

o jakýkoli tvrdý povrch. Doklopýtal k poklopu, otevřel ho a zjistil, že přímo pod ním je široký trám docela vysoko nad kaplí. Neměl na výběr, takže vyrazil.

Nejdřív se zdálo, že by se mohl přeplazit přes trám na druhou stranu až ke sloupu a pak po sloupu (nějak) sešplhat, a tím pádem konečně úspěšně utéct. Ale ten zatračený hrubě otesaný trám byl přece jen otesaný *příliš* hrubě – pokaždé, když se ho dotknul, zadřel si další tři třísky. Snažil se chránit si ruce, kotník a všechno ostatní. Když se namáhavě dostal asi doprostřed trámu, ztratil rovnováhu a téměř spadl. V tu chvíli se mu rozepl kabát a jeho náradí začalo padat. Takže teď tady uvízl a pod ním je moře jeptišek.

Mlčenlivých jeptišek. I přes své současné problémy si Dortmund té zvláštnosti všiml. Poté, co si ho první skupinka jeptišek všimla tady nahoře, odběhly, aby přivolaly další jeptišky. Všechny se zdály velmi rozrušené, ukazovaly na něj, gestikulovaly jedna na druhou, mávaly na něj, aby zůstal klidný, běhaly sem a tam, ale neřekly ani slovo. Nepromluvily mezi sebou, ani na něj.

Jsou hluchoněmé? Nejsou schopné použít telefon? V Dortmundově hrudi naděje váhavě pozvedla svou sklopenou hlavu.

Dorazily ještě další jeptišky. Se štaflemi. Zdá se, že mít muže na krovu je vzrušující i pro ten dav tam dole, takže všechny chtěly přiložit pomocnou ruku. Z čehož plynulo, že štafle pomáhalo nést tolik jeptišek, že to pravděpodobně dělalo jednu jeptišku na jednu příčku. Tato na pracovní sílu náročná metoda zapříčinila značné obstrukce v přemístění štaflí z horizontální polohy do vertikální – třicet až čtyřicet jeptišek se nechtělo štaflí vzdát –, což způsobilo značný *rozmach* (mávaly rukama, potřásaly hlavou a ukazovaly prstem). Nakonec štafle zvedly, rozevřely je do vysokého hliní-

Pozdvížení v klášteře

kového A a tlačily je k místu, kde se jejich vrcholek dotýkal Dortmunderova pohupujícího se kolena.

„Fajn,“ křiknul Dortmund. „Fajn, díky, zvládnu to.“ Stovky jeptišek držely štafle a upíraly zrak k němu nahoru. „Už to zvládnu,“ křiknul na ně.

Vážně to zvládne? Ležel na trámu, vedle něj stály štafle a fyzická nemožnost přemístit se z trámu na štafle se konečně přihlásila ke slovu. Neexistoval absolutně žádný způsob, jak se pustit čehokoli tady a stejně tak neexistovala možnost, jak se čehokoli chytit tam. Dortmund váhal, nehýbal se a čas plynul.

Vibrace na štaflích. Dortmund se podíval dolů. Nějaká jeptiška rychle stoupala po příčkách na jeho úroveň. Byla malá, hubená, neurčitěho věku v tom svém hábitu. Jakoby fretčí tvář s pichlavým nosem vykukovala z oválného otvoru v čepci. Vypadala jako někdo, kdo vyhlíží kruhovým okénkem v projíždějící lodi.

A v žádném případě se jí moc nelíbilo, co vidí. Krátce pohlédla na Dortmundera rychlým a nesmlouvavým pohledem, ukázala na jeho levou nohu a pak na nejvyšší příčku štaflí. Tahle žádný svatoušek nebude. Přesně by se hodila tenkrát do toho sirotčince. Dortmund se cítil téměř jako doma a řekl: „Lituju, sestro, to nepůjde. Myslím, že jsem si zlomil kotník, nebo jsem si ho vymknul, nebo něco takového. Něco takového.“

Pozvedla oči k nebesům a zavrtěla hlavou. „*Muži. Všichni jsou jako děti.*“ Bylo to stejně výmluvné jako slova.

„Ne, opravdu, sestro. Opravdu jsem si s kotníkem něco udělal.“ Starých zvyků se člověk nezbaví snadno. Když Dortmund viděl sestřin starý hábit, okamžitě se začal omlouvat. „Už ho mám celý napuchlý,“ řekl a nejistě se natočil tak, aby se mohla lépe podívat. „Vidíte?“

Zamračila se na něj. Stála vzpřímeně na šesté příčce štaflí, pozvedla volný konec šerpy z dřevěných korálků a ukázala na krucifix na jejím konci. Současně povytáhla obočí a podívala se jeho směrem: „*Jste katolík?*“

„No, víte, sestro,“ řekl, „já jsem takový odpadlík.“ V rozpacích uhnul pohledem a podíval se dolů na kamennou podlahu. „Abych tak řekl.“

Znovu zavrtěla hlavou a pustila krucifix. Postoupila o další dvě příčky, natáhla se a chytila ho za pravé zápěstí – *Bože, má tak kostnatou ruku!* – a trhla jím. „Do prdele!“ syknul Dortmund. Podívala se na něj a v široce otevřených očích se jí zračil nesouhlas. „Chtěl jsem říct,“ začal, „no, chtěl jsem říct...“

Přivřela oči a zavrtěla rychle hlavou. „*Na to zapomeň.*“ Další škubnutí za zápěstí. „*Tak se pohni, chlapče.*“

„Tak dobře,“ řekl Dortmund. „Doufám, že víte, co děláte.“

Věděla to. Chovala se k němu jako kolie, která na konci dne vede domů neuvěřitelně hloupou ovci. Pomaloučku mu pomohla přesunout se z trámu na štafle, kde se celý zpocený napůl úlevou a napůl strachem na moment zastavil. Další vibrace znamenaly, že jeho popudlivá dobrodinka spěchá po štaflích dolů, takže bylo načase, aby ji následoval. Což také udělal.

Neohrabaně. Jeho levý kotník absolutně odmítal nést jakoukoli zátěž, takže Dortmund celou cestu dolů poskakoval a po stranách se držel hliníkových štaflí, až mu na prstech zůstaly otlaky. Levou nohu měl vytrčenou dozadu v nemožném úhlu, takže vypadal, jako když imituje nějakého obskurního brodivého ptáka z národního parku Everglades. Poskakoval příčku po příčce po pravé noze, a když se konečně dostal dolů, zmocnil se ho houf jeptišek a jedna přes druhou ho tlačily do invalidního vozíku, který k tomuto účelu přivezly.

Pozdvížení v klášteře

Dortmunderova zuřivá přítelkyně z vrcholku štaflí se před něj postavila a hrozivě na něj shlížela. Ostatní jeptišky poletovaly kolem a s velkým zájmem ho pozorovaly. Tamta tedy musí být hlavní sestra, nebo matka představená, nebo jak se jim vlastně říká. Ukázala prstem na Dortmundera, pak ukázala na sebe a nakonec na svoje ústa. Dortmunder přikývl: „Chápu. Vy všechny jste, hmm, prostě... Nemůžete mluvit.“

Zavrtění hlavou. Ruka udělala odmítavé gesto. Nesouhlasné zamračení. Dortmunder řekl: „Můžete mluvit?“

Pokývání hlavou. Všechny kývaly hlavou. Dortmunder také pokýval, ale nechápal. „*Můžete* mluvit, ale *nemluvíte*. Tak to myslíte?“

Houževnatá malá vedoucí jeptiška si sevřela ušní lalůček, a pak náhle pravou ruku vystřelila do vzduchu. Byl to opravdu solidní pravý hák. Podívala se na Dortmundera a ten jí pohled oplatil. Podrážděně vzdychla, zavrtěla hlavou a celé to znovu opakovala: stiskla si pravý ušní lalůček a máchla do vzduchu. Tentokrát bylo gesto snad ještě razantnější než poprvé. Dortmunder si byl jistý, že na tváři ucítil závan vzduchu. Seděl v invalidním vozíku s kovovými područkami, mračil se a snažil se přijít na to, co *sakra* má ta stará dračice na mysli. Zatím se na něj mračila, a tahala se za ušní lalůček tak silně, že to vypadalo, že si ho snad utrhne.

Večírky. Když ho to napadlo, Dortmunder zvedl hlavu. Zábavné hry na večírcích. Viděl, jak to nějací lidé dělají... Zeptal se: „Pantomima?“

Celá místnost s ohromnou úlevou pokývala hlavou. Všechny jeptišky se na něj usmívaly. Hlavní jeptiška si naposledy stiskla ušní lalůček a rukou vystřelila do vzduchu. Pak se před něj postavila, ruce dala v bok, pozorovala ho a čekala.